

ring fra disse om hans Forhold overfor Indvisiter i Almindelighed, som kunde benyttes til at imødegaa de saavel efter hans egen som Retsvidnernes Mening langt overdrevne Angreb, hvorfor han var Gjenstand i den lokale Presse.

At den i Erklæringen givne, i ethvert Hald misvisende Fremstilling af Tiltaltes Forhold i de omhandlede Henseender skulde skyldes nogen forsælig herpaa anlagt Paavirkning eller anden Medvirkning fra Tiltaltes Side, er mod hans Benægtelse ikke bevist. I Henseende til den retslige Brug, han, som anført, efterat have modtaget Erklæringen, har gjort af den, har han forklaret, at han herunder ikke mindedes den Behandling, han havde ladet Rasmus Nielsen vederfare, og at han var af den Mening, at de to Tilfælde af forpørlig Revselse af Drengene ikke berørtes af Erklæringen; under disse Omstændigheder og optagen, som han angiver at have været af andre Forretninger, vil han dengang ikke være bleven opmærksom paa, at der bortset fra nævnte Tilfælde, endda lod sig indvende noget Væsentligt mod Erklæringens Rigtighed. Men om nu end denne hans Forklaring efter Omstændighederne ikke tør forkastes, vil Tiltalte med den som Grundlag for Sagens Paadømmelse dog ikke kunne fritjendes for ved sin anførte Brug af Erklæringen at have handlet uden den Overveielse og Prøvelse af dennes Indhold, som hans Embedsstilling krævede, og som han havde hderligere Opfordring til at iagttage, saavel i den Omstændighed, at Johan Hansen ikke ubetinget erkjendte Rigtigheden af dens Indhold, forsaavidt den angik ham, som navnlig deri, at der — saaledes som det er bevist ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste — ved Erklæringens Fremlæggelse i det foromtalte Forhør blev fra de 2 tilstedeværende Retsvidneres Side udtalt alvorlige Betæneligheder ved at vedstaa den.

For sit Forhold ved i Sagen imod Gaardmand Henriksen og Husmand Larsen og i Sagen mod Tjenestekarl Rasmus Nielsen, betræffende Tyveri af en Hest, at have anvendt ulovlige Tvangsmidler for at udpresse Tilstaaelse vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 126, for sine øvrige Haandgribeligheder mod Indvisiter vil han være at anse efter Straffelovens § 125, for Brugen af Retsvidneerklæringen efter Straffelovens § 143; Tiltaltes ovenanførte Behandling af Kjøbmand Hald, Gaardmand Henriksen og Husmand Larsen, medens disse vare belagte med Varetægtsarrest, i Henseende til Extraforpleining og Brug af egne Klæder, maa misbilliges som ikke stemmende med Forskrifterne i Reglement for Arrestvæsenet i Danmark af 7de Mai 1846, særligen dettes E § 16, men til herfor eller for Tiltaltes Behandling af Sagen mod bemeldte Kjøbmand Hald i de Henseender, i hvilke allerede Overretten har udtalt en bestemt Misbilligelse af samme, at paalægge Tiltalte Strafsansvar findes der efter Omstændighederne ikke at være aldeles tilstrækkelig Anledning.

Iøvrigt foreligger i Tiltaltes Behandling af de Sager, der have været Gjenstand for Kommissionens Undersøgelse, Intet, hvorfor der findes at burde gjøres Ansvar gjældende mod ham.

Den Straf, Tiltalte har forskyldt efter de ovenanførte §§ af Straffeloven, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Maaneder.

En af ovenomtalte Gaardmand Henriksen nedlagt Paastand om Erstatning hos Tiltalte for tilføjet Skade vil ikke kunne tages tilfølg, eftersom det, som anført, ikke er bevist, at der er ham paaført nogen saadan.

Aktionens Omkostninger, hvorunder Salærer til de befalede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 500 Kr. til Aktor og 400 Kr. til Defensor, ville være at tilsvare af Tiltalte.

Chi kjendes for Ret:

Tiltalte Byfoged og Byskriver i Præsto samt Birkedommer og Skriver i Bordingborg nordre Virk Seier Malling Emil Holm bør straffes med simpelt Fængsel i 4 Maaneder samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Sørensen, 500 Kr. til Førstnævnte og 400 Kr. til Sidstnævnte.

At efterkomme under Adfærd efter Loven.